

ligger tydeligt for, men vi kunde ikke have sølt os tilstræffelig tilfredsstillede derved, hvis vi ikke tillige havde en Tjælelse af, og dette er det andet Argument, hvortil jeg før hentydede, at Regjeringen nødvendigvis maatte betragte den af mig skildrede Opgave, nemlig at føre Sessjonen til Ende paa en heldig Maade, som den ene Regjeringen foreliggende Opgave. I alt Fald har jeg Fuldmagt til paa Mindretallets Vegne at udtale — idet jeg selvfølgelig ikke kan forlange eller vente, at Regjeringen vil svare paa, hvad jeg her udtaler —, at vi hverken kunne eller ville indtage den samme Stilling til næste Aar, hvis Situationen skulde vise sig uforandret til den Tid, nemlig hvis vi paa den ene Side møde den nuværende Regjering og paa den anden Side et Flertal her i Thinget, som viser sig paa samme Maade medgjørligt, som Flertallet har vist sig i denne Samling. Det er jo ganske vist, at, skjøndt dette er vor Opfattelse og vor Tjælelse af den Stilling, som vi tro at maatte komme til at indtage næste Gang, saa er der paa den anden Side en Mulighed for, at vi af Flertallet her i Thinget kunne blive drevne til atter med Svær at understøtte den nuværende Regjering, hvis dette Things meget ærede Flertal igjen ville stille sine statsretlige Doktriner op og søge at bringe dem til Gylldighed. Hvis Flertallet atter vilde forsøge derpaa, kan det ganske vist, ligesom det en Gang før her er sket, tvinge os til at stille os anderledes, end vi for Diebliffet tro, at vi ville komme til at stille os. Men, som sagt, bliver Situationen uforandret, ville vi paa ingen Maade paatage os næste Gang at støtte Regjeringen. Og, idet jeg siger dette, taler jeg ikke alene for mit eget Vedkommende — jeg veed meget godt, at jeg ikke har støttet Regjeringen under alle Omstændigheder — men jeg taler paa Finantsudvalgets Mindretals Vegne. Vi ville ikke atter komme i den Stilling, at vi her i dette Thing gjøre vort Værste i Gjæring og Tale enten for Bevillinger, der anses nødvendige for Landets Forsvarsvæsen, eller til Forsvar for de særlige Fonds, naar vi maa sige til os selv, at det er til ingen Verdens Nytte. I saa Tilfælde ville vi hellere tie stille og lade Regjeringen kæmpe sin egen Kamp uden vor Hjælp.

Finantsministeren: Jeg kunde i og for sig have ønsket, at andre ærede Medlemmer, navnlig af Udvalgets Flertal, først havde udtalt sig, inden jeg tog Ordet; men da jeg ikke vil forpligte mig til at forblive her denne Forhandling til Ende, hvis den skulde vare længe, vil jeg hellere strax udtale nogle almindelige Bemærkninger. De enkelte Gjenstande, som det ærede Medlem, der nu havde Ordet, hentydede til, vedkomme jo ikke særligt Finantsministeren. Samtlige de Spørgsmaal, som den ærede Ordfører for Mindretallet berørte, vedrøre enten Marineministeren eller Krigsministeren eller Kirke- og Undervisningsmi-

nisteren, og jeg maa naturligvis ganske overlade til mine høitærede Kolleger, hvad de maatte finde sig foranledigede til at bemærke om de Sager, der særlig vedkomme dem, og til at hævde den Anskuelse om disse Ting, som de have forfægtet her uden at have anset det for rigtigt derom at stille Forslag i det andet Thing. Jeg staar for saa vidt personlig ganske uberørt af de Bemærkninger, der saaledes ere fremkomne; desto friere kan jeg maaske udtale mig om Sagen i dens Almindelighed, og dette finder jeg mig foranlediget til, fordi jeg aldeles afsset fra Opfattelsen af saadanne Spørgsmaal lige over for det nærværende Ministerium troer, at der var en betænkelig Overdrivelse i de Forsudsætninger, som synes mig at maatte ligge til Grund for den Udtalelse, vi hørte fra det ærede Medlem. Det Maadehøls, hvormed det ærede Medlem ogsaa her fremsatte sin Anskuelse, skal jeg i Dvrigt gjerne give min Anerkjendelse. Han tilspøiede endog selv ganske betænksomt at Omstændighederne kunde stille sig saaledes, at han ikke kunde fastholde det Resultat, hvortil han igjennem sin Udtalelse nærmest var kommen. Dette skal jeg imidlertid ikke nærmere dvæle ved. Det viser dog i alt Fald tydeligt, at det Terrain, hvorpaa han bevæger sig, er et noget moseagtigt Terrain, men det skal jeg som sagt ikke dvæle ved. Derimod benytter jeg gjerne den Leilighed, som hans Udtalelser give mig, til at gjøre nogle Bemærkninger i Almindelighed om Finantslovens Behandling i de forskjellige Thing og Regjeringens naturlige Stilling lige over for de Forslag, som den har fremsat her, men som ikke ere blevene vedtagne. Jeg kan nu ikke opfatte det ærede Medlems Udtalelser anderledes end, som om han vilde hævde, at, naar Medlemmer af Regjeringen efter bedste Evne have kæmpet for vigtige Forslag, som de have fremsat i dette Thing, men som de ikke have været saa heldige at have vundet et Flertal for her, skulde der i den Omstændighed, at Ministrene saaledes efter Evne her have arbeidet for disse Forslag, og navnlig naar de havde stillet dem til 3die Behandling, ligge en Forpligtelse for dem til at fremsætte disse Forslag igjen i Landstinget og af al Evne arbejde der paa disse Forslags Vedtagelse, saaledes at Sagen kunde komme tilbage her til Thinget, hvor da Forslagene ligeledes maatte være at fastholde af al Magt. Anderledes kan jeg ikke opfatte den Tankegang, der gik gjennem det ærede Mindretals Ordførers Udtalelser. Men, mine Herre, lader os nu en Gang se, hvad dette vilde føre til. Jeg har en Fornemmelse af, at den Parlamentarisme, som det ærede Mindretals Ordfører bekæmper hos Flertallet, stikker temmelig stærkt frem hos ham selv (Hør!). Ja, jeg kan ikke se anderledes (Berg: Det er jo et glædeligt Fremskridt.) Ja, det er muligt, at det er et for det ærede Medlem, der afbrøder mig, glædeligt Fremskridt, men det er ogsaa muligt, at det er en stieblikkelig